

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 989/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
<i>o.1.Fakty uznane za udowodnione</i>			
Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)		
P. Z.	<i>został oskarżony o to, że:</i> I. w dniu 20 października 2022 roku w lokalu mieszkalnym nr (...) przy Al. (...) w W. skierował groźby popełnienia przestępstwa pozbawienia życia wobec		

P. S., czym wzbudził u pokrzywdzonej uzasadnioną okolicznościami obawę ich spełnienia,

tj. o czyn z art 190 §1 kk

II. w dniu 27 października 2022 roku w lokalu mieszkalnym nr (...) przy Al. (...) w W. skierował groźby popełnienia przestępstwa pozbawienia życia wobec P. S., czym wzbudził u pokrzywdzonej uzasadnioną okolicznościami obawę ich spełnienia,

tj. o czyn z art 190 §1 kk

III. w okresie od dnia 28 października 2022 roku do dnia 5 listopada 2022 roku w bliżej nieustalony miejscu działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, w trakcie wykonywanych połączeń telefonicznych oraz wysyłanych wiadomości SMS z aparatów telefonicznych o numerze wywoławczym: (...) oraz (...) na aparat telefoniczny pokrzywdzonej kierował groźby popełnienia przestępstwa pozbawienia życia wobec P. S., czym wzbudził u pokrzywdzonej uzasadnioną okolicznościami obawę ich spełnienia,

***tj. o czyn z art 190 §1 kk
w zw. z. art. 12 kk***

<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	
<p>Pokrzywdzona P. S. pozostawała w przeszłości związana z oskarżonym P. Z., która to relacja zakończyła się w kwietniu 2022r. W październiku 2022r. pokrzywdzona pozostawała w nowym związku, wówczas oskarżony zaczął kierować do niej na zmianę żądania zwrotu pieniędzy, żądania kontaktu, groźby iż „nie odpuści”, wyznania miłości, jak i stwierdzenia, że „to koniec”.</p> <p>W dn. 13.10.2022r. pomiędzy godz. 2.00 a 3.00 oskarżony przyszedł pod blok, w którym na parterze zamieszkiwała pokrzywdzona; najpierw próbował pukać do drzwi, a następnie kopnięciami wybił roletę, zabezpieczającą wejście od strony ogródka oraz zbił szybę w drzwiach balkonowych i wszedł do mieszkania. W środku doszło do szarpaniny z P. S., albowiem oskarżony próbował znaleźć należący do pokrzywdzonej telefon; wyzywał ją przy tym i w sposób wulgarny groził pozbawieniem życia. Oskarżony nie znalazł telefonu, w wyniku czego zabrał klucz do użytkowanego przez pokrzywdzoną samochodu i udał się do garażu, gdzie doszło</p>	<ul style="list-style-type: none"> - protokół oględzin z zał. (k. 5-9, 23-26, 32-33, 47-65) - płyta (k. 18, 30) - odpis postanowienia (k. 22) - protokół zatrzymania (k. 40) - protokół przeszukania (k. 43-45) - opinia sądowo-psychiatryczna (k. 102-105) - dokumentacja medyczna (k. 168) - zeznania: - P. S. (k. 257-259, 2-2v, 14v-15, 17v) - A. S. (k. 260, 67v) - M. W. (k. 260-261, 75) - częściowo zeznania A. A. (k. 259, 106-107) - częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k. 265, 81, 85) 	

do kolejnej szarpaniny. W efekcie samochód wyjechał z platformy, jednak oskarżony uciekł, a pokrzywdzona wezwała policję.

W dn. 27.10.2022r. oskarżony ponownie, tym razem w godzinach porannych, przyszedł pod blok, w którym zamieszkiwała pokrzywdzona i zaczął dzwonić do drzwi mieszkania.

Pokrzywdzona początkowo nie otwierała, jednak po 10-15 minutach uchyliła drzwi. Wtedy oskarżony wepchnął ją do środka, następnie popchnął na kanapę, gdzie zaczął ją przyduszać, wyzywając ją i grożąc pozbawieniem życia, jednocześnie zaś szukając należącego do pokrzywdzonej telefonu. Pokrzywdzona wzywała pomocy, co usłyszała mieszkająca piętro wyżej A. S.. Gdy w/wymieniona zeszła do mieszkania pokrzywdzonej, oskarżony uciekł.

Pomimo to oskarżony w dalszym ciągu usiłował nawiązać kontakt z pokrzywdzoną, w tym dzwoniąc do niej. W trakcie połączeń tych, podczas których pokrzywdzona się nie odzywała, zapowiadał on pokrzywdzonej, że „zobaczy, jaki jest odważny” (nagranie z płyty k. 18 oznaczone symbolem

<p>...0000), że „psychiatryk go nie zatrzyma”, „zarżnie ją” i „zginie śmiercią tragiczną” (nagranie jw. ozn. symbolem ...0001), że ma „ogłądać się za siebie”, że „najpierw ogoli ją na łyso, a potem zarżnie” i „nic go nie powstrzyma” (nagranie jw. ozn. symbolem 0002). Podobnie oskarżony zawarł groźby w kierowanych do pokrzywdzonej wiadomościach sms: „teraz masz tragedię, obiecuję” wraz z rozwinięciem powyższego twierdzenia (k. 25v), „albo do mnie normalnie zadzwonisz i pogadasz albo wejdę do ciebie drugim oknem” (k. 51), „wiesz, że nie odpuszczę” (k. 53).</p>			
<p>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>		
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>2. OCena DOWOdów</p>			
<p>0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			

Dowód	Zwięzłe o powodach uznania dowodu	
<p>wyjaśnienia oskarżonego (k. 265, 81, 85)</p>	<p>Sąd obdarzył wyjaśnienia oskarżonego wiarą w zakresie, w jakim wynika z nich przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzuconych mu czynów – w powyższym zakresie wyjaśnieniom tym nie zaprzecza żaden inny dowód. Za niewiarygodne natomiast Sąd uznał twierdzenie oskarżonego, że w dacie popełnienia zarzuconych mu czynów w dalszym ciągu mieszkał on z pokrzywdzoną i pozostawał z nią w związku, jak również, że pozostawił on jej pieniądze za zbitą szybę - okoliczności te pozostają wprost sprzeczne z treścią zeznań P. S., z tych też przyczyn Sąd odmówił im wiary, uznając wyjaśnienia w tej części za przyjętą linię obrony.</p>	
<p>zeznania: - P. S. (k. 257-259, 2-2v, 14v-15, 17v) - A. S. (k. 260, 67v) - M. W. (k. 260-261, 75)</p>	<p>Sąd obdarzył zeznania wskazanych świadków wiarą w całości – korespondują one ze sobą wzajemnie, jak i z zabezpieczonymi nagraniami rozmów oraz wiadomości sms, dodatkowo zaś zeznania P. S. znajdują potwierdzenie w załączonym do akt materiale zdjęciowym, która to okoliczność w ocenie Sądu nie zaistniałaby, gdyby wszyscy wskazani</p>	

	<p>świadkowie nie złożyli zeznań zgodnych z prawdą. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by zeznaniom tym odmówić wiary.</p>	
<p>zeznania A. A. (k. 259, 106-107)</p>	<p>Sąd obdarzył zeznania te wiarą w zakresie, w jakim świadek opisała znane jej fakty, pozostawiając poza zakresem swoich rozważań sformułowane przez świadka oceny i domniemania. W odniesieniu do tej części zeznań świadka, w której wskazała ona, że formułowane przez oskarżonego wobec pokrzywdzonej żądania zwrotu pieniędzy dotyczyć miały zwrotu wynagrodzenia za pracę, które wpływać miało na rachunek bankowy pokrzywdzonej, Sąd twierdzeniu temu wiary odmówił, to zaś wobec jego sprzeczności zarówno z treścią zeznań P. S., jak i z treścią wiadomości sms, wysłanej przez oskarżonego, z której wynika, iż zwrot miałby dotyczyć kwot: „10.000 za auto, 5.000 za wycieczkę do Turcji oraz 1.500 za wyjazd do Mikołajek” (k. 52v). Złożenie przez świadka zeznań powołanej treści Sąd przypisał zauważalnemu pozytywnemu nastawieniu świadka do oskarżonego, a w konsekwencji dążeniu świadka do złożenia</p>	

	<p>zeznań dla oskarżonego korzystnych.</p>	
<p>opinia sądowo- psychiatryczna (k. 102-105 dokumentacja medyczna (k. 168)</p>	<p>Sąd obdarzył wskazaną opinię wraz z dokumentacją medyczną wiarą w całości - opinia biegłych jest pełna, jasna i pozbawiona sprzeczności, a sformułowane wnioski zrozumiałe i znajdujące oparcie w aktualnych wskazaniach wiedzy medycznej oraz dołączonej do akt sprawy dokumentacji lekarskiej. Opinia czyni też zadość wymogom art. 202 §4 kpk. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by opinii tej odmówić wiary, uznając ją za przydatną do poczynienia ustaleń w zakresie zdrowia psychicznego oskarżonego i jego poczytalności w odniesieniu do zarzuconych mu czynów.</p>	
<p>Sąd obdarzył też wiarą pozostałe dowody i dokumenty zgromadzone w niniejszej sprawie, wskazane powyżej - zostały one zgromadzone prawidłowo, dokumenty zaś sporządzone przez osoby do tego uprawnione, stosownie do przepisów regulujących ich formę i treść, stanowiąc tym samym wierne odzwierciedlenie okoliczności w nich opisanych. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary.</p>		

<p>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Przestępstwa z art. 190 §1 kk dopuszcza się ten, kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Przedmiotem ochrony jest wolność człowieka przed obawą popełnienia przestępstwa na jego szkodę lub szkodę osoby mu najbliższej - w przepisie tym</p>			

chronione jest więc poczucie bezpieczeństwa jednostki.

Strona podmiotowa omawianego przestępstwa polega na umyślności w formie zamiaru bezpośredniego, gdyż "groźenie" komuś jest zachowaniem intencjonalnym, zmierzającym do wywołania obawy (A. Zoll, Komentarz, Zakamycze).

Forma groźby nie ma znaczenia. Groźba może być wyraźna lub dorozumiana. Grozić można słowem, gestem lub innym zachowaniem się, które w zamiarze grożącego ma być zrozumiane jako groźba popełnienia przestępstwa i w rzeczywistości może być tak rozumiana (vide Budyn-Kulik Magdalena, Kozłowska-Kalisz Patrycja, Kulik Marek, Mozgawa Marek, Komentarz, Oficyna 2010).

Przepis art. 190 §1 kk nie specyfikuje przestępstw, których zapowiedź zalicza do znamion ustawowych odpowiedzialności karnej (vide wyrok Sądu Najwyższego dn. 22.07.2010r. o sygn. III KK 35/10, LEX nr 603778).

W doktrynie i orzecznictwie wątpliwości wzbudziło znaczenie realności groźby dla bytu omawianego przestępstwa

- obowiązujący kodeks mówi jedynie o "uzasadnionej obawie" osoby zagrożonej. Dało to asumpt do wykładni, iż znamię wzbudzenia obawy należy oceniać subiektywnie, nie zaś z punktu widzenia realnego niebezpieczeństwa spełnienia groźby (vide wyrok Sądu Najwyższego z dn. 17.04.1997r. o sygn. II KKN 171/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 10, poz. 4). Jednocześnie jednak w orzecznictwie sądów jest podkreślane, że subiektywna ocena jest konieczna, ale niewystarczająca, gdyż ustawa posługuje się zwrotem o uzasadnionej obawie (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dn. 04.07.2002r. o sygn. II AKa 163/02, KZS 2002, z. 7-8, poz. 38). Decydować więc będą przesłanki odwołujące się do okoliczności i sposobu wyrażenia groźby, które mogą uzasadniać realną obawę, iż będzie spełniona. Pozwala to wyeliminować z zakresu karalności groźby, których nikt rozsądny nie potraktowałby poważnie (groźby dla żartu, ośmieszenia osoby naiwnej, dokuczania partnerowi podczas kłótni małżeńskiej itp.) (vide: Budyn-Kulik Magdalena..., op. cit).

W realiach niniejszej sprawy Sąd stanął na stanowisku, że

oskarżony działaniem swoim wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 190 §1 kk. Skierowanie do pokrzywdzonej zapowiedzi pozbawienia życia sformułowanej w sposób wulgarny, jak i zapowiedź „zarżnę cię”, jednoznacznie zdaniem Sądu wyraża groźbę pozbawienia życia i zdrowia. Okoliczności, w jakich każdorazowo groźba ta została wypowiedziana, tj. w sytuacji, gdy oskarżony dwukrotnie wdarł się do mieszkania pokrzywdzonej, nadto zaś nie ustawał w próbach nawiązania z nią kontaktu telefonicznego, wysyłając skrajnie sprzeczne treści (raz zapewniając o miłości, by zaraz potem żądać zawrotu pieniędzy, jak i zapowiadać, że „nic go nie powstrzyma”) nie pozwalają na sformułowanie innych wniosków, jak tylko takie, że celem oskarżonego było właśnie wywołanie w pokrzywdzonej poczucia zagrożenia. Sąd nie powziął przy tym wątpliwości, że wypowiedzenie przez oskarżonego – osobę zachowującą się w mieszkaniu pokrzywdzonej agresywnie – groźby obejmującej „zabicie” kogoś, zarówno z punktu widzenia subiektywnego, jak i obiektywnego, uzasadniało obawę, iż

groźba ta może zostać spełniona. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że oskarżony działaniem swoim wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 190 §1 kk.

Sąd uznał, że czyny z pkt. I i II aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw, bowiem zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, jaką było wdarcie się do mieszkania pokrzywdzonej. Czyn z pkt. III, jako popełniony w odmienny sposób – za pośrednictwem telefonu – Sąd uznał za niewchodzący w skład konstrukcji z art. 91 §1 kk.

Mając na uwadze treść zeznań P. S. razem z pozostałymi dowodami Sąd uznał też za udowodnione, że czynu z pkt. I aktu oskarżenia oskarżony dopuścił się w dn. 13.10.2022r.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		

Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości każdego z zarzuconych oskarżonemu czynów jako znaczny - Sąd miał na uwadze, że oskarżony działaniem swoim naruszył dobro w postaci poczucia bezpieczeństwa P. S. i to w sytuacji, gdy sam nie został przez pokrzywdzoną		

uprzednio w żaden sposób ani zaatakowany, ani też sprowokowany. Za „prowokację” taką Sąd nie uznał faktu zakończenia relacji z oskarżonym i nawiązania znajomości z inną osobą, co stanowi wszak wyraz wolnej woli każdego człowieka i realizacji prawa do samostanowienia. Dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd nie mógł też pominąć motywacji oskarżonego, prowadzącej się w powyższym zakresie wyłącznie do dążenia do okazania swego niezadowolenia z powodu sytuacji, w jakiej się znalazł, to zaś pomimo że pokrzywdzonej nie ograniczały jakiegokolwiek okoliczności natury ani faktycznej, ani prawnej, jak i skrajnie wulgarnego i drastycznego charakteru wypowiedzianych gróźb. Całość powołanych okoliczności przesądziła o uznaniu czynów oskarżonego za obciążone znacznym stopniem społecznej szkodliwości.

Podobnie za znaczny Sąd uznał każdorazowo stopień zawinienia oskarżonego. Przypisane oskarżonemu czyny popełnione zostały umyślnie, oskarżony zaś był w pełni swego przestępnego działania świadomy – Sąd nie stwierdził jakiegokolwiek okoliczności,

wyłączających
bezprawność albo winę.
W szczególności Sąd
nie znalazł podstaw,
by uznać, że oskarżony
działał w patologicznym
stanie silnego wzburzenia,
względnie by jego
poczytalność była z
jakichkolwiek innych
przyczyn ograniczona –
wniosek taki pozostawałby
bowiem w jawnej
sprzeczności z treścią
opinii biegłych lekarzy
psychiatrów, którzy u
oskarżonego nie
stwierdzili jakichkolwiek
zakłóceń czynności
psychicznych, do takich
nie zaliczając uzależnienia.
Skoro zatem poczytalność
oskarżonego nie budzi
wątpliwości, Sąd nie
znalazł podstaw do
sformułowania wniosków
innych, jak tylko takie,
że oskarżony każdorazowo
zdawał sobie sprawę
ze swego działania
i świadomie podjął
decyzję o postąpieniu
niezgodnie z prawem.
Całość sekwencji działań
oskarżonego rozciągała się
przy tym w czasie.
W tym kontekście Sąd
uwzględnił, że oskarżony
miał możliwość na
każdym etapie swego
działania od popełnienia
każdego z zarzuconych
mu przestępstw odstąpić,
czego nie uczynił.
W konsekwencji Sąd
nie znalazł podstaw,
by stopień zawinienia
oskarżonego w
odniesieniu do każdego z
zarzuconych mu czynów

	<p>ocenić odmiennie, niż stopień społecznej ich szkodliwości.</p> <p>Znaczny stopień winy i znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów Sąd poczytał za okoliczności obciążające oskarżonego.</p> <p>Za okoliczność łagodzącą Sąd poczytał dotychczasową niekaralność oskarżonego, jak i fakt, że pokrzywdzona wskutek wydarzeń, stanowiących przedmiot przedstawionych oskarżonemu zarzutów, nie odniosła trwałego uszczerbku na zdrowiu, upośledzającego jej funkcje życiowe. Podobnie za okoliczność taką Sąd przyjął przyznanie się do winy i przeproszenie pokrzywdzonej.</p>	
I-II	<p>Całość powołanych powyżej okoliczności obciążających skłoniła Sąd do uznania, iż oskarżonemu winna zostać wymierzona kara, to zaś znacznie powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Jednocześnie jednak całość powołanych powyżej okoliczności łagodzących skłoniła Sąd do uznania, że wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego powyższych celów będzie wymierzenie kary wyraźnie poniżej</p>	

górnej granicy ustawowego progu. W tym stanie rzeczy Sąd stanął na stanowisku, że oskarżonemu za czyny pozostające w ciągu przestępstw winna zostać wymierzona kara 3 miesięcy pozbawienia wolności, i także kara również za czyn z art. 190 §1 kk w zw. z art. 12 §1 kk. Sąd stanął na stanowisku, że wskazany powyżej wymiar kary w odniesieniu do każdego z czynów będzie dla oskarżonego z jednej strony realnie odczuwalny, a tym samym uświadomi oskarżonemu, że każdy z czynów jego spotkał się z wymiernym potępieniem ze strony wymiaru sprawiedliwości, osiągając w ten sposób wobec oskarżonego cele wychowawcze i zapobiegawcze, a w efekcie powstrzyma oskarżonego od naruszenia prawa w przyszłości, z drugiej zaś strony nie przekroczy stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości zarzuconych mu czynów. Sąd stanął też na stanowisku, że orzeczona w powyższym wymiarze za każdy z czynów kara będzie stanowiła również czytelny sygnał dla innych potencjalnych sprawców przestępstw, że działania sprzeczne z prawem pozostają nieopłacalne i każdorazowo spotkają się z wymierną reakcją ze strony wymiaru sprawiedliwości, osiągając

	<p>tym samym cele stawiane wymiarowi kary w zakresie prewencji ogólnej i wpływając na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.</p>	
III	<p>Wymierzając oskarżonemu karę łączną Sąd uwzględnił, iż jakkolwiek dopuszczalne jest w powyższym zakresie zastosowanie zarówno zasady „podwyższonej” absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne. O ile na wymiar kary łącznej nie ma już wpływu stopień zawinienia ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw, o tyle popełnienie wielu przestępstw, za które orzeczono kary podlegające łączeniu, ma duże znaczenie przy wymiarze kary łącznej (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dn. 20.05.2008r. o sygn. II AKa 129/08, LEX nr 466456).</p> <p>W realiach niniejszej sprawy Sąd nie znalazł przesłanek do zastosowania wobec oskarżonego przy wymiarze kary łącznej żadnego z powołanych powyżej rozwiązań skrajnych, dlatego też stanął na stanowisku, że kara łączna winna</p>	

oskarżonemu zostać wymierzona na zasadzie asperacji. Sąd w powyższym zakresie uwzględnił z jednej strony, iż zarzucone oskarżonemu czyny popełnione zostały w bliskim odstępie czasowym, z drugiej jednak strony – że stanowiły one każdorazowo realizację innego zamiaru przestępnego, znajdującego wyraz w popełnieniu wyraźnie wyodrębnionych czasowo zachowań.

Powyższe okoliczności sprawy, iż Sąd stanął na stanowisku, że oskarżonemu winna zostać wymierzona kara łączna 5 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd doszedł do przekonania, że orzeczona w powyższym wymiarze kara łączna uświadomi oskarżonemu nieopłacalność naruszania porządku prawnego, osiągając wobec niego cele w zakresie prewencji indywidualnej, podobnie jak i uświadomi nieopłacalność powyższą innym potencjalnym sprawcom przestępstw, przyczyniając się do kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i osiągając cele stawiane wymiarowi kary w zakresie prewencji generalnej. Sąd miał w szczególny sposób na uwadze, że wymierzając karę łączną Sąd musi każdorazowo uwzględnić

	<p>potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara, także orzeczona jako kara łączna, winna wpływać na przekonanie, że popełnianie przestępstw nie może ująć bezkarnie i spotyka się ze sprawiedliwą karą. W oczywisty sposób kara łączna winna być ukształtowana w taki sposób, by uświadomić oskarżonym naganność ich postępowania i powstrzymać ich od ponownego wkroczenia na drogę przestępstwa. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że kara w wymiarze niższym nie będzie w stanie spełnić powyższych celów.</p>	
IV	<p>Mając na uwadze konieczność osiągnięcia wobec oskarżonego celów zapobiegawczych i wychowawczych, Sąd nałożył na oskarżonego także obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonej kwoty 3.000 PLN tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd w powyższym kontekście miał na uwadze, że podstawowe znaczenie dla określenia odpowiedniej sumy, która miałaby stanowić pieniężną kompensatę, ma ustalenie krzywdy. Zgodnie z dominującym poglądem krzywda stanowi niemajątkowy skutek naruszenia dóbr</p>	

osobistych, wywołany uszkodzeniem ciała czy rozstrojem zdrowia, przy czym uszczerbki te mogą polegać nie tylko na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach, bezpośrednio związanych ze stanem zdrowia, ale też z jego dalszymi następstwami w postaci odczuwanego dyskomfortu w wyglądzie, mobilności, poczuciu osamotnienia, nieprzydatności społecznej bądź nawet wykluczenia. W judykaturze i doktrynie powszechnie przyjmuje się wyłącznie kompensacyjny charakter ochrony majątkowej, udzielanej pokrzywdzonemu i niedopuszczalność przypisywania jej funkcji represyjnych.

Kompensata majątkowa ma na celu przewyciężenie przykrych doznań. Służyć temu ma nie tylko udzielenie pokrzywdzonemu należnej satysfakcji moralnej w postaci uznania jego krzywdy wyrokiem sądu, ale także zobowiązanie do świadczenia pieniężnego, które umożliwi pełniejsze zaspokojenie potrzeb i pragnień pokrzywdzonego lub wesprze realizację wskazanego przez niego celu społecznego (vide uchwała Sądu Najwyższego (Pełna Izba Cywilna) z dn. 08.12.1973r. o sygn. III

CZP 37/73, OSN 1974, nr 9, poz. 145; wyrok Sądu Najwyższego z dn. 22.05.1990r. o sygn. II CR 225/90, LEX nr 9030; A. Kidyba (red.), A. Olejniczak, A. Pyrzyńska, T. Sokołowski, Z. Gawlik, A. Janiak, G. Kozieł, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna, LEX, 2010). W realiach niniejszej sprawy Sąd uwzględnił z jednej strony, że każdy człowiek ma prawo samodzielnego decydowania o swoim życiu osobistym i kontynuowaniu bądź też nie znajomości z konkretnymi osobami, którą to sferę oskarżony naruszył, z drugiej zaś – że sam okres objęty przedstawionymi oskarżonemu zarzutami zamknął się w niecałym 1 miesiącu. W efekcie Sąd doszedł do przekonania, że kwota 3.000 PLN pozostaje adekwatna do stopnia poniesionej przez pokrzywdzoną krzywdy, nadto jest to kwota ekonomicznie odczuwalna, co pozwoli złagodzić cierpienia pokrzywdzonej i towarzyszące im ujemne następstwa w sferze psychicznej. Zdaniem Sądu wskazana kwota spełni tym samym funkcję kompensacyjną i stanowić będzie przybliżony ekwiwalent poniesionej przez

	pokrzywdzonej szkody niemajątkowej.	
5. <i>1Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</i>		
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności	
V	Wobec zbędności dla dalszego toku postępowania Sąd na podstawie art. 230 §2 kpk zawrócił oskarżonemu dowód rzeczowy, ujęty w wykazie drz nr I/875/22/P w poz. 1.	
<i>1.6. inne zagadnienia</i>		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionychw innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosowałokreślonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, jak i stopień zawinienia, ocenione w sposób przedstawiony powyżej, przekraczają stopień, o którym mowa w art. 66 §1 kk, a tym samym za niezasadne uznał		

warunkowe umorzenie postępowania, o co wnosił obrońca. Dodatkowo orzeczenie takie w zaistniałym w niniejszej sprawie stanie faktycznym skutkowałoby utwierdzeniem oskarżonego w przekonaniu o bezkarności naruszania porządku prawnego i aprobacie podejmowanych przez niego działań.

Podobnie Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, to zaś z przyczyn analogicznych, jak powyżej.

Przeproszenia pokrzywdzonej na rozprawie Sąd nie uznał za pojednanie w rozumieniu art. 60 §2 pkt. 1 kk – który to przepis, nawet gdyby Sąd dokonał oceny odmiennej, ma charakter fakultatywny – a już w żadnym wypadku Sąd nie nadał mu waloru na tyle doniosłego, by mógł on przesądzić o zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary. Sąd miał na uwadze, że do przeproszenia tego doszło dopiero na rozprawie, pół roku od daty popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów, przez ten czas zaś oskarżony żadnych działań w celu naprawienia relacji z pokrzywdzoną nie podjął. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że działanie to miało na celu wyłącznie

<p>poprawę własnej sytuacji procesowej oskarżonego. Jednocześnie wobec faktu, że pokrzywdzona przeprosiny przyjęła, a tym samym w ocenie Sądu pozwolą one na swoiste „zamknięcie” przez pokrzywdzoną ewidentnie przykrej dla niej sytuacji życiowej, Sąd uwzględnił okoliczność tę jako łagodzącą podczas wymiaru kary.</p>		
<p>7. KOszty procesu</p>		
<p>Punkt wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>VI</p>	<p>Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych. Sąd w pełni podzielił stanowisko, iż regułą winno być obciążenie skazanych kosztami procesu, zaś czymś wyjątkowym zwolnienie od ponoszenia tych kosztów. Zwolnienie takie może nastąpić jedynie przy zaistnieniu przesłanek wskazanych w art. 624 §1 kpk, gdy istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie tych kosztów byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dn. 28.06.2012r. o sygn. I AKa 98/12, LEX nr 1217813). W realiach niniejszej sprawy</p>	

	Sąd okoliczności takich nie stwierdził.	
6. 1Podpis		